

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Carlos Escribano Vindel

Strona pozwana: Ministerio de Justicia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ogólną zasadę prawa Unii zakazującą wszelkiej dyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że nie jest z nią sprzeczny przepis krajowy zawarty w art. 31 ust. 1 Ley 39/2010, de 22 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado para el año 2011, który wprowadza obniżenie wynagrodzenia w różnej proporcji i w większym stopniu dla części pracowników wymiaru sprawiedliwości otrzymujących mniejsze wynagrodzenie, zmuszając ich do większego poświęcenia w celu pokrycia wydatków publicznych? (zasada niedyskryminacji)
- 2) Czy ustanowioną w prawie Unii ogólną zasadę zachowania niezawisłości sędziowskiej poprzez sprawiedliwe i stabilne wynagrodzenie, zgodne z zadaniami wykonywanymi przez pracowników wymiaru sprawiedliwości, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona obowiązywaniu przepisu krajowego takiego jak przepis zawarty w art. 31 ust. 1 Ley 39/2010, de 22 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado, który nie uwzględnia charakteru pełnionej funkcji, stażu pracy i znaczenia wykonywanych obowiązków oraz wymaga jedynie większego poświęcenia od osób, które otrzymują najmniejsze wynagrodzenie spośród pracowników wymiaru sprawiedliwości, w celu pokrycia wydatków publicznych? (zasada niezawisłości sędziowskiej)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Norderstedt
(Niemcy) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Christian Füllä / Toolport GmbH**

(Sprawa C-52/18)

(2018/C 152/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Norderstedt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Christian Füllä

Strona pozwana: Toolport GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy, w celu umożliwienia naprawy lub zastąpienia, towar konsumpcyjny zakupiony na odległość zawsze tylko w miejscu, gdzie towar ten się znajduje?
- 2) Jeżeli nie, to:

Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy, w celu umożliwienia naprawy lub zastąpienia, towar konsumpcyjny zakupiony na odległość zawsze w siedzibie przedsiębiorcy?
- 3) Jeżeli nie, to:

Jakie kryteria można wywnioskować z art. 3 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE co do ustalenia miejsca, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu umożliwienia naprawy albo zastąpienia?

- 4) Jeżeli miejsce, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu sprawdzenia i umożliwienia spełnienia świadczenia następczego, znajduje się – zawsze lub w konkretnym przypadku – w siedzibie przedsiębiorcy, to:

Czy jest zgodne z art. 3 ust. 3 akapit pierwszy w związku z art. 3 ust. 4 dyrektywy 1999/44/WE, że konsument musi wyłożyć na koszty transportu do lub z siedziby przedsiębiorcy, czy też z obowiązku „wolnej od opłat naprawy” wynika, że sprzedawca jest zobowiązany do zapłaty zaliczki?

- 5) Jeżeli miejsce, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu sprawdzenia i umożliwienia spełnienia świadczenia następczego, znajduje się – zawsze lub w konkretnym przypadku – w siedzibie przedsiębiorcy i spoczywający na konsumentach obowiązek wyłożenia na koszty transportu jest zgodny z art. 3 ust. 3

Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci w związku z art. 3 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że konsument, który zgłosił przedsiębiorcy jedynie wadę towaru, bez zaoferowania, że przetransportuje towar do siedziby przedsiębiorcy, nie jest uprawniony do żądania unieważnienia umowy?

- 6) Jeżeli miejsce, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu sprawdzenia i umożliwienia spełnienia świadczenia następczego znajduje się – zawsze lub w konkretnym przypadku – w siedzibie przedsiębiorcy, ale spoczywający na konsumentach obowiązek wyłożenia na koszty transportu nie jest zgodny z art. 3 ust. 3 akapit pierwszy w związku z art. 3 ust. 4 dyrektywy 1999/44/WE, to:

Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci w związku z art. 3 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że konsument, który zgłosił przedsiębiorcy jedynie wadę, bez zaoferowania, że przetransportuje towar do siedziby przedsiębiorcy, nie jest uprawniony do żądania unieważnienia umowy?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. 1999, L 171, s. 12).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional
(Hiszpania) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) /
Deutsche Bank SAE**

(Sprawa C-55/18)

(2018/C 152/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Strona pozwana: Deutsche Bank SAE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy rozumieć, że Królestwo Hiszpanii podjęło na podstawie art. 34 i 35 ET, zgodnie z wykładnią przyjętą przez orzecznictwo, środki niezbędne do zapewnienia skuteczności ograniczenia wymiaru czasu pracy oraz dobowego i tygodniowego odpoczynku, przewidzianych w art. 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r., tym pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie zobowiązali się wprost, indywidualnie lub zbiorowo do pracy w godzinach nadliczbowych i nie mają statusu pracowników wykonujących pracę w trasie, pracowników żegluga handlowej lub pracowników wykonujących pracę w transporcie kolejowym?